

[Udenrigsministeren]

under den tidligere udenrigsminister, og bekræftet af denne regering, og som er det grundlag, de øvrige nordiske lande søger medlemskab på. Mit hovedanliggende i denne sag er sådan set, at hvis vi skal bære os fornuftigt ad over for ansøgerlandene, kan vi ikke ændre grundlaget, efter at ansøgningsforhandlingerne er kommet i gang.

Til hr. Riishøj vil jeg sige, at også jeg finder, at den økonomiske del af markedsåbningen burde forbedres, og det har jeg nøje gjort rede for. Den politiske del af aftalen derimod – vil jeg gerne fastholde over for hr. Riishøj – er blevet modtaget med stor tilfredshed i de central- og østeuropæiske lande.

Til fru Pia Kjærsgaard har jeg ikke mere at tilføje. Jeg har givet et klart svar på det, som fru Pia Kjærsgaard har spurgt om, og henholder mig til det svar, jeg gav i første omgang.

(Kort bemærkning).

Ellemann-Jensen (V):

Udenrigsministeren vil vide, hvor Venstre gerne vil have lavet ændringer i – skal vi bare kalde tingene ved deres rette navn – den nuværende magtbalance mellem store og små lande, og mit svar er: Vi så helst ingen ændringer overhovedet! Men som udenrigsministeren også pegede på, ved vi, at der vil ske noget på et tidspunkt, og dér er min pointe så, at den diskussion bør vi hurtigst muligt gå ind i, for hvis vi venter, risikerer vi ikke at få indflydelse på tingene. Vi ved, at da Danmark, England og Irland i sin tid kom ind, skete der ændringer, f.eks. i fordelingen af stemmerne. Det ved vi der ikke behøver at ske nu, når de nordiske lande og Østrig kommer ind, men vi ved, at det vil ske, når de øst- og centraleuropæiske lande kommer ind. Hvis vi derfor ikke skal risikere at udskyde optagelsen af de lande mere end højst nødvendigt, er vi nødt til at gå ind i en konstruktiv diskussion i EF-kredsen om disse spørgsmål tidligere, end vi havde håbet. Det er ubekvem. Jeg vil også gerne se tingene blive, som de var, for det er nu engang så trygt, men jeg vil hellere tage en diskussion i ordentlig tid end komme for sent og risikere ikke at få indflydelse, og det risikerer man, hvis man fører denne strudsepolitik og siger, at tingene i hvert fald indtil videre skal forblive, som de er.

Så er jeg meget skuffet over, at udenrigsministeren ikke gik i rette med hr. Gert Petersen,

der stod her som en forstenet talsmand for, at tingene skal blive, som de var, og at de store lande bare skal bevare deres indflydelse i FN's Sikkerhedsråd. Hvis udenrigsministerens fremragende tanke om en EF-repræsentation skulle nyde fremme, kunne det netop indgå i en reform af Sikkerhedsrådet, sådan at FN, der jo i stigende grad samarbejder med regionale organisationer, herunder EF, Den Europæiske Union, gav disse regionale organisationer mulighed for at være repræsenteret i Sikkerhedsrådet. Dermed ville udenrigsministerens tanke være i fuld overensstemmelse med sådan en reform. Det er én mulighed blandt mange, men jeg må sige til hr. Gert Petersen, at man er nødt til at tænke lidt nyt for at komme videre frem i verden.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg er glad for her efter dette indlæg at kunne konstatere, at vi er enige om strudsepolitikken, så der altså ikke i forbindelse med regeringskonferencen i 1996 skal tilstræbes ændringer i det grundlag, vi hidtil har arbejdet på. Det synes jeg er godt. Lad os konstatere dét, og lad os så koncentrere vores kræfter om at diskutere igennem, hvor vi skal lægge vores lod i vægtskålen ved regeringskonferencen i 1996. Det er det centrale emne, og vi indbyder Folketingets partier til at deltage i en sådan diskussion, ligesom vi ser frem til, at EF-Rådet også kan medvirke til at belyse denne vigtige sag.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Den påstand, at jeg bare har lyst til at lade tingene være, som de er, skal ikke stå uimodsagt. Jeg har sandelig lyst til at se mangt og meget forandret, og det gælder også FN og FN's Sikkerhedsråd.

Det er da helt indlysende, at som verden har forandret sig, er FN's Sikkerhedsråd ikke længere ordentligt repræsentativt. Men til de nye ideer: Hvordan bliver de europæiske lande som helhed bedre repræsenteret? Hvad med de store asiatiske og latinamerikanske stater osv.? Skal vetoet opretholdes, eller kan den udvandes? Hører begrebet permanente medlemmer hjemme i vor tid? Der er nok at tage fat på, uden at man skal få så – undskyld, at jeg siger det – forskruede, nye ideer, såsom